

עפ"ת 16909/11/14 - איתמר דוד חושן חשביה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 16909-11-14 חושן חשביה איתמר דוד נ' מדינת ישראל
ת.ז. תת"ע 4858-04-13
039862263

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
איתמר דוד חושן חשביה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה - עו"ד טל בנאי-גת

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער נרשם דו"ח חנייה. הדו"ח נרשם בשל חנייה במקום השמור לחניית נכה. הדבר היה כבר בתאריך 12.08.11. באותו מעמד בערך נרשם נגד המערער גם דו"ח על-ידי שוטר וגם דו"ח על-ידי פקח עירייה.

על-פי טענות המערער, שבסופו של דבר הוכחו כנכונות, התמרור הוצב בדרך נכונה באופן המבלבל את האזרח. טענתו זו התקבלה על-ידי העירייה ועל-ידי רשות הרישוי העירונית, התמרור תוקן והדו"ח שנרשם על-ידי הפקח העירוני בוטל.

לא כך נהגה משטרת ישראל - פניותיו של המערער אליה לביטול הדו"ח גררו את התייצבותו לבית המשפט למספר ישיבות. הליכים שנמשכו מישיבה ראשונה בפני בית המשפט ביום 16.05.13 עד סוף שנת 2014, כאשר קדמו להן תכתובות רבות בין המערער לבין משטרת ישראל. בתחילה התעקשה התביעה המשטרית לנהל את ההליכים נגד המערער, אך המערער עמד על שלו ובסופו של יום, מבלי שנשמעו ראיות בבית המשפט, על סמך החומר שהמערער הציג מלכתחילה במשטרת ישראל, קיבלה המדינה את עמדתו וכתב האישום בוטל.

בשל כך הגיש המערער, אשר החל את מסע הייסורים בעניין זה, כשהוא מתמחה ומסיים אותו כעו"ד, בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בית משפט קמא, בהחלטה מפורטת ועניינית, דחה את

בקשתו, כאשר בית משפט קמא נותן משקל עיקרי בהחלטתו להלכה הנוהגת ולעובדה שהחלטת המשטרה, בסופו של יום, לחזור בה מהאישום, הייתה רק כאשר קיבלה לידיה מידי המערער חומר חדש שלא קיבלה לידיה קודם לכן.

סעיף 80 לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט להטיל על אוצר המדינה הוצאות לטובת נאשם על בסיס שתי אפשרויות - האחת, כאשר בית המשפט רואה שלא היה יסוד להאשמה של הנאשם; האחרת, כאשר מצא בית המשפט שיש נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי.

נקבע בסעיף 80(א) לחוק העונשין שלצורך סעיף זה אף חזרה מאישום על-פי סעיף 94(ב) לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, דינו כדין זיכוי.

לאחר עיון בחומר שהוצג על-ידי המערער הנני סובר שבשל שתי העילות יש הצדקה לפצות אותו ולהחזיר לו הוצאות הגנתו. אפילו נכונה הייתה עמדת בית משפט קמא עובדתית, שרק בסופו של הליך מסר המערער לידי המשטרה את החומר הרלוונטי לביטול האישום, הרי לשאלת אי-קיום יסוד לאשמה החומר הרלוונטי לתמרוך עצמו כפי שהוצג בשטח ובאופן שהוצג, ומרגע שנרשם הדו"ח, בנסיבות המקרה הזה, מדובר היה בקיום אי-יסוד לאשמה, והראייה שמיד אחר כך העירייה ביטלה את הדו"ח ושינתה את התמרוך משהתקבלה טענתו של המערער שהתמרוך הוצב שלא כהלכה.

ראשיתו של ההליך בפני בית משפט קמא, דהיינו, החזרה מהאישום, מעידה על ראשיתו שהוא היה ללא יסוד. אף באשר לעילה השנייה של נסיבות אחרות המצדיקות זאת, העובדה שהמערער במשך שנים כיתת רגליו ומסר מסמכים שוב ושוב לרשויות כדי לשכנעם בצדקתו, צדקה שאפשר לברר ברגעים ספורים, מצדיקה קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

אכן צודקת ב"כ המדינה, יש תקנות הקובעות את הדרך לחישוב הוצאות הגנה, אך מבית מדרשו של בית המשפט העליון אפשר גם להטיל הוצאות באופן גלובאלי - אפנה, למשל, לרע"פ 960/99, דני מקמילן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4), 294.

המערער פירט את הוצאותיו המדויקות ללא הגזמה. הנני סובר שבנסיבות אף הפיצוי שהוא ביקש נמוך, אך הנני מחייב את המדינה לשלם למערער סכום של 5,000 ₪.

ניתן והודע היום, כ"ו כסלו התשע"ה, 18/12/2014, במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי